Code no: 17

S - വിഷയം - ഒരു ഡിസംബറിൽ

ആത്മഹത്യ

കരയെ മുത്തമിടാൻ വെമ്പുന്ന കപ്പലിൽ, ഉദയസൂര്യൻ കറപോലെ പറ്റിപ്പിടിച്ചതുകണ്ടപ്പോൾ പതിവിനുവിപരീതമായി ഒരു കൗതുകമാണ് വാണിക്കനുഭവപ്പെട്ടത്. തന്നെപ്പോലെ, കടലും നെറുകയിൽ സിന്ദൂരം ചാർത്തി ആർക്കോവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ. വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപുള്ള ഒരു ഡിസംബറിൽ ആ കടൽക്കരയിലെ ഫ്ലാറ്റിലേക്ക് ചേക്കേറിയെങ്കിലും, ഓരോ മഞ്ഞുകാലവും വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചകളായിരുന്നു വാണിയുടെ ബാൽക്കണിയിലേക്ക് എത്തിച്ചത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, പതിവുകാഴ്ചകളിലും ചില നുറുങ്ങുവിദ്യകൾ ഒരുക്കിവെക്കുന്ന ആ പ്രഭാതസൂര്യനെ കൗതുകത്തോടെ അവൾനോക്കി.

ബാൽക്കണിയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ പണ്ട് കിളിവാതിലിലൂടെ തെങ്ങിൻതലപ്പുകൾ എത്തിപ്പിടിച്ചതാണവൾക്കോർമ്മ വരിക. മൂവാണ്ടമാവിന്റെ ചെനയും, മൂക്കൊലിപ്പിന്റെ ഉപ്പുരസവും തോരണംചാർത്തിയ ബാല്യം തോളിൽ കേരളപാഠാവലിയുമേന്തി കയറിവന്നപ്പോൾ, അകത്തുനിന്ന് ഒരുനിശ്വാസം തികട്ടിവരുന്നതുപോലെ

വാണിക്കുതോന്നി. ഓർമ്മകളിൽനിന്നും കൊഴിഞ്ഞുവീണ്, പാരം മൂടിയ കരിയിലകളെ ഊതിപ്പുകയ്ക്കുമ്പോഴേക്കും മറവിയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ ഒരു മൂടൽമഞ്ഞ് അവളെ പുതഞ്ഞിരുന്നു.

ഇന്നലകളിലെ ഓർമ്മകൾ മനസിൽ കനംവച്ചുതുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും ആരോ വാതിലിൽ മുട്ടുന്നതുകേട്ട് ~~കേട്ട്~~ വാണി ചിന്തയിൽനിന്ന് ഞെട്ടിയുണർന്നു. ഗർഭിണിയുടെ ആലസ്യത്തോടെ, ഇടതുകൈ വയറിനോട് ചേർത്തുപിടിച്ച് അവൾ വാതിൽ ~~[illegible]~~ പതിയെ തുറന്നു. മറുതലയിൽ അന്നമ്മച്ചേട്ടത്തിയെക്കണ്ടപ്പോൾ ഒരു നിരാശ ~~[illegible]~~ യാണ് വാണിക്കനുഭവപ്പെട്ടത്.

"ചേട്ടത്തിയോ...... എന്താ വരാനിത്ര വൈകിയേ....
എനിക്ക് റെസ്റ്റ് ആണെന്നറിയില്ലെ..."

പരാതിയുടെ കെട്ടഴിച്ചുകൊണ്ട് വാണി തിരിഞ്ഞുനടന്നപ്പോൾ ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ മുന്നിലേക്ക് ചാടിവീണ് അന്നമ്മ പറഞ്ഞു-

"ക്രിസ്തുമസ്സല്ലെ മോളേ.... ആ പിള്ളേർക്ക് വല്ലതൊക്കെ ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കാണ്ട് പറ്റുവോ..? പിന്നെ

മോളേയും വയറ്റിക്കിടക്കുന്ന ആ കൊച്ചിനെയും ഓർത്ത്
ഈ അന്നമ്മ ഇപ്പോഴെങ്കിലും വന്നേ"....

"എന്നിട്ട് മോളെങ്ങനെ "

കിട്ടിവന്ന വാക്കുകൾ കണ്ണീരോടൊപ്പം സാരിത്തലപ്പുകൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുത്ത് അന്നമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. അവർ എപ്പോഴും അങ്ങനെയാ, തന്റെ പരിദേവനങ്ങളും പരാതികളും ~~മറുപടിയായി കണ്ണ~~ ഒരു കള്ളക്കണ്ണീരു കൊണ്ട് ഒതുക്കിക്കളയും. എങ്കിലും ചിലനേരങ്ങളിൽ പ്രസാദിനെക്കാളും തന്റെ പരിപാലിക്കുന്നത് ഈ അന്നമ്മചേടത്തിയാണെന്ന് വാണിക്ക് തോന്നാറുണ്ട്.

പ്രസാദിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ ഒരു നിരാശയുടെ നെടുവീർപ്പോടെ വാണി സോഫയിലേക്ക് ചാഞ്ഞു. ~~വിളറിവെളുത്ത തന്റെ ദുർബലമായ~~ അപ്പോഴേക്കും വിളറിവെളുത്ത അവളുടെ ദുർബലമായ കൈകളിൽ മൊബൈൽ ~~ആധിപത്യം~~ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. നിമിഷനേരംകൊണ്ട് മൊബൈലിലേക്ക് പെറ്റുവീണ മെസ്സേജുകൾക്കിടയിൽ പ്രസാദില്ല, എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ

തികട്ടിവന്ന നിരാശയെ ഒരു കോട്ടുവായയിലൂടെ വിഴുങ്ങി-
ക്കൊണ്ട് വാണി മെല്ലെ കണ്ണുകളടച്ചു.

രണ്ടുദിവസമായി പതിവില്ലാത്ത തന്റെ ശരീരം ദുർബലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ വാണിക്കനു-ഭവപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞിനെ അബോർട്ട് ചെയ്യാൻ ഡോക്ടർ നിർദേശിച്ചപ്പോഴും, തന്റെ ഒറ്റവാശിയിലെടുത്ത തീരുമാ-നം ~~തെറ്റായിക്ക~~ തെറ്റായോ എന്നവൾ ഭയപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോൾ ഈ തോന്നലുകളെല്ലാം പ്രസാദിന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ ഉടലെടുക്കുന്നതാവാം എന്നാ-ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് വാണി ചാർജറിന്റെ വായ മൊബൈ-ലിലേക്ക് കുത്തിത്തിരുകി.

പതിവുപോലെ പ്രഭാതഭക്ഷണത്തോടൊപ്പം ചില പുതിയ വാർത്തകളും അന്നമ്മക്ക് വിളമ്പാനുണ്ടാ-യിരുന്നു. മിക്കതും കഥകളും വല്ല ചില്ലറ ദുരന്തങ്ങ-ളാണെങ്കിലും വാണിയെസംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം അത് അതിപ്രധാനമായിരുന്നു.

"മോളൂറിങ്ങിയോ "മോളൂറിങ്ങിയോ...... ഇന്ന് കാലത്ത് ഞാൻ വരുമ്പോഴുണ്ടല്ലോ, റെയിൽവേ പാളത്തിനടുത്ത്

ഒരാൾക്കൂട്ടം, നോക്കുമ്പോഴുണ്ടല്ലോ, ഒരുത്തിചത്തു-
കിടക്കുന്നു."

ചുറ്റും വേറെയാരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ട് ശബ്ദം കുറച്ചുകൊണ്ട് അവർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു,

"ആ പെണ്ണിന് മറക്കാൻ തുണിക്കഷണംപോലും ~~[illegible]~~ ഉണ്ടായിരുന്നത്* ഉണ്ടായില്ല....."

"ആരോ പറ്റിച്ചുപോയതാ.... എന്തു നാണക്കേട്, കാണുന്നോർക്ക്."

അന്നമ്മചേടത്തി പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോഴേക്കും പരിഭ്രമത്തിന്റെ ഒരു നിഴൽ വാണിയുടെ കാഴ്ച മറച്ചിരുന്നു. ഭക്ഷണം മതി എന്ന ആംഗ്യത്തോടെ എഴുന്നേറ്റപ്പോഴേക്കും പണ്ട് തറവാടിന്റെ മാവിൻ കൊമ്പിൽ തൂങ്ങിമരിച്ച സീതേടത്തിയെയാണ് വാണിക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. വല്യമ്മാമ്മയുടെ നേർക്ക് കൈചൂണ്ടിയർ-ത്തിയെന്ന ~~ആരോപണ~~ ആരോപണത്തോടെ സീതേടത്തിയെ നിലത്തിട്ട് ചവിട്ടുമ്പോഴും 'ഇയാളെന്റെ മാനം കെടുത്തിപ്പിക്കാൻ വന്നതോണ്ട് [illegible] ഞാനതു-ന്ന പറഞ്ഞതോ" എന്ന് നിലവിളിച്ച് ഓടുമ്പോഴും

തന്റെ കാതിലൂടെ ഉയർന്നുപൊങ്ങുന്നതായി വാണിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. തലയ്ക്കുള്ളിൽ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന മുഴക്കിയ ചിന്തകളുടെ വേദന തന്റെ കുഞ്ഞിനരികിലേക്കും പ്രവഹിക്കുന്നതായി വാണിക്കുതോന്നി. നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ പുറത്തേക്കൊഴുകാനാവേകിയ വേദനകൾ അടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് വാണി ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

കണ്ണുതുറന്നപ്പോഴേക്കും മരുന്നിന്റെയും പല അടക്കിപ്പറച്ചിലുകളുടേയും തീക്ഷ്ണത ശ്വാസംമുട്ടുന്ന വാണിയെ വന്നുമൂടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കുചുറ്റും വായതുറന്നുകിടക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടേയും തന്നെ നിസ്സഹായതയോടെ നോക്കുന്ന വെളുത്ത വസ്ത്രങ്ങളേയും അപരിചിതമായി നോക്കിക്കൊണ്ട്, വാണി തണുത്തുറഞ്ഞ തന്റെ കൈകൾ ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച് വയറിനെ മെല്ലെ തലോടി പക്ഷെ തന്റെ നിറവയറിനടുത്ത് ഒരു ശൂന്യത വലയം ചെയ്തിരുന്നതായി അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. കൗതുകം വിട്ടുമാറാത്ത നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ പരതുന്നതുപോ-

വാണി കൈകൾ ചലിപ്പിക്കുമ്പോഴേക്കും പ്രസവത്തിന്റെ ചുടുകണ്ണീർ അവളുടെ നഗ്നതയിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയിരുന്നു. എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നറിയാതെ ഒരു നിർവികാരതയോടെ ചുറ്റും നോക്കുമ്പോഴേക്കും ചോരക്കറപറ്റിയ ഒരു പെണ്ണുടലിന്റെ നിലവിളി വാണിയുടെ കാതുകളെ മാത്രം തേടിയെത്തിയിരിക്കുന്നു...

“അമ്മേ... ഈ മോൾക്ക് ജനിക്കാൻ പേടിയാ അമ്മേ...” അ

തന്റെ മോളുടെ നിലവിളി തന്റെ കാതുകളിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ വാണി നിലവിളിച്ചു. തന്റെ നിലവിളിയിലും മങ്ങാതെ അലയടിച്ചുയരുന്ന തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ ആത്മഹത്യാ കുറിപ്പിനായി വാണി വീണ്ടും കാതോർത്തു. അപ്പോഴേക്കും ഡിസംബറിലെ മൂടൽമഞ്ഞിൽ ആ കുഞ്ഞിന്റെ നിലവിളിയും തണുത്തുമരവിച്ചിരുന്നു. ആർക്കും കേൾക്കാനാവാതെ.